

Det synspunkt vil jeg godt prøve at overveje. Der er imidlertid ingen tvivl om, at der allerede i dag er opsamlet en betydelig viden om, hvad man skal gøre og hvad man ikke skal gøre på dette område, og vi har jo også nogle midlertidige indkvarteringsfaciliteter, som vi ikke havde tidligere, bl.a. de 50 flygtningelandsbyer, jeg omtalte før.

Må jeg slutte med at sige, at jeg er meget glad for ordførernes bemærkninger her i dag og også glad for, at dette forslag kan blive videreført i bred enighed.

Jeg glemte at svare hr. Aage Brusgaard på spørgsmålet om, hvem der har ladet høre fra sig, da vi hørte organisationerne. Det har kun Kommunernes Landsforening, og Kommunernes Landsforening er, som vi jo også oplyste det sidste gang, principielt modstander, hvad jeg også er, af, at man tilsidesætter de lokale kompetencer og procedurer i planlovgivningen, men er efter omstændighederne tilfreds med dette lovforslag.

Jeg skal gerne sørge for, at teksten fra kommunernes svar tilgår Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg hørte i morgens en ung socialdemokrat i radioen. Den unge socialdemokrat ville gerne have demokrati i Socialdemokratiet, den unge socialdemokrat ville gerne have en åben debat i Socialdemokratiet, den unge socialdemokrat mente, at uenighed var en dyd, og jeg forstod også den unge socialdemokrat sådan, at man netop skulle kunne diskutere, når man var uenig, og tage udgangspunkt i, hvad der blev sagt.

Hvis den kultur kunne nå til miljøministeren, ville det højne debatniveauet her i Folketinget. Miljøministeren kunne passende tage udgangspunkt i det, der bliver sagt, og det, der er problemet, og ikke i nogle fjendebilleder, som kun skal bruges til at sværte andre til; det fylder mig med foragt.

Det, der er problemet, er, at vi ønsker planloven overholdt uden dispensation, at vi ønsker de folkelige procedurer overholdt, og at vi ønsker, at lokalsamfundets rettigheder overholdes.

Jeg kan forstå, at miljøministeren tror meget lidt på sit eget folkelige bagland, når miljøministeren ikke tør overgive det til lokalsamfundene at få fastsat disse lokalplaner.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg siger tak til ministeren for de svar, han gav.

Ministeren nævnte, at hvis der blev sagt nej til dette lovforslag, var der ca. 18.000 bosniere, der stod uden tag over hovedet.

Jeg har forstået lovforslaget sådan, at det betyder en forlængelse af den pligt, kommunerne i dag har til at give tilladelse til opførelse af sådanne boliger uden en offentlighedsfase.

I bemærkningerne på side 2 står: »Adgangen til at fritage for tilvejebringelse af lokalplan m.v. er pr. 15. november 1994 blevet benyttet i 66 sager, heraf 18 sager om asylcentre i eksisterende bebyggelse og 48 sager om flygtningelandsbyer, med indkvarteringsmuligheder for i alt 12.764 personer.«

Alle de sager, der er nævnt, men som ikke er sat i gang, bliver vel ikke væltet med ét bombeslag, hvis vi siger nej til en ny 2-års-periode? Jeg forstod af ministerens svar, at hvis der bliver sagt nej til det, bliver de 60-66 sager, der er behandlet, jævnet med jorden.

Jeg vil godt spørge ministeren: Hvor mange bosniere er der her i landet, som har behov for en bolig? Hvor mange kommuner står og mangler boliger til disse personer?

Lige til sidst vil jeg også godt spørge ministeren, om han kan bekræfte, at der er 30.000 danskere, der står uden fast tag over hovedet. Hvis ministeren ikke kan bekræfte, at det cirka er det antal, vil jeg stille et skriftligt spørgsmål i udvalget.

Jens Jørgensen (KF):

Det, der bringer mig herop, er debatten om planloven. Alle ved, at kommunerne ønsker en præcis planlov, og vi, der arbejder i kommunerne, vil igen og igen sige, at dispensationer principielt er uheldige. Men jeg tror, det er vigtigt at understrege, at der er forskel på, at enkeltborgeren henvender sig, og at der pludselig står 6.000, 8.000, 10.000 mennesker med et massivt akut problem. Deri ligger forskellen på planloven og den almindelige hverdag.

Fra den almindelige, praktiske hverdag skal jeg ganske kort sige, at da man i det område, hvor jeg er borgmester, også stod med et problem med en flygtningelandsby, samledes kommunerne inden for kommuneforeningen og aftalte, hvordan man skulle løse problemet i et godt kommunalt samarbejde, for problemet var pludselig så massivt.

Der er altså ikke tale om, skal vi sige 10.000 bosniere over for 10.000 danskere, for de danske